

Arrest

nr. 68 180 van 10 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 maart 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. GEKIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2009 vraagt verzoekster een visum-gezinshereniging aan als echtgenote van een Nederlandse onderdaan in België verblijvend. Aan verzoekster wordt het visum afgegeven.

Op 29 juni 2010 meldt verzoekster zich bij de gemeente aan om te worden ingeschreven. Op 25 augustus 2010 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 24 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 12 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van S., D. geboren (...) en van Turkse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het relatieverslag dd. 09.03.2011, opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel (algemene beginselen van behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Uit het relatieverslag dd. 9.03.2011 opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken. "

TERWIJL Overeenkomstig het zorgvuldigheidsbeginsel het bestuur de verplichting wordt opgelegd om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (Raad van State, 2 februari 2007, nr. 167.411; Raad van State 14 februari 2006, nr. 154.954).

Dat uit de motivering van de beslissing blijkt dat de beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd voorbereid.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich enkel gebaseerd heeft op de gegevens van het rijksregister en op de versie van haar echtgenoot, dhr. A. S..

Dat uit het Rijksregister enkel de officiële inschrijving blijkt, doch niet of partijen een werkelijk huwelijks en / of gezinsleven leiden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door niet verder te gaan dan enkel dhr. A. S. te horen.

De Dienst Vreemdelingenzaken had eveneens verzoekster hierover dienen te horen of te interpellieren.

Dat meteen zou duidelijk zijn geworden dat het vertrek van verzoekster uit de echtelijke woonst slechts een tijdelijke toestand was, en partijen zeer binnenkort opnieuw samen verblijf zullen houden aan de (...).

Verzoekster had geenszins de intentie definitief te breken met haar echtgenoot.

Alvorens tot enige beslissing te komen, met een dergelijke drastische impact, op het verblijfsrecht van verzoekster in BELGIE, zou het van zorgvuldigheid getuigen ook rekening te houden met de versie van verzoekster.

Verzoekster heeft nooit de intentie gehad een einde te stellen aan het huwelijkse samenleven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2 Artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in één van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven: (...) 2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;”*

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet mist het middel juridische grondslag nu de beslissing is genomen op grond van artikel 42quater, § 1, 4°

van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich niet dienstig beroepen op artikel 11, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uit artikel 42^{quater}, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat het verblijfsrecht kan worden beëindigd gedurende de eerste twee jaar van het verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie indien er geen gezamenlijke vestiging meer is. De vaststelling dat er geen gezamenlijke vestiging meer is, volstaat. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat verweerder een uitvoerig onderzoek heeft verricht waarbij feitelijke vaststellingen werden gedaan op de woonplaats van verzoeksters echtgenoot, uiteengezet in het woonstverslag. Zoals verzoekster terecht opmerkt, heeft verweerder tevens de gegevens in het rijksregister geconsulteerd. Bovendien werd rekening gehouden met de verklaringen afgelegd door verzoeksters echtgenoot. Waar verzoekster meent dat verweerder zich onvoldoende informeerde en haar minstens had moeten horen, wijst de Raad erop dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Verweerder stelt, aan de hand van de samenwoningcontrole op 9 maart 2011 door de politie vast dat verzoekster niet kon worden aangetroffen op de echtelijke woonplaats. Verzoeksters echtgenoot verklaarde dat zij bij haar broer in Moeskroen woont en dat ze gaan scheiden. De afzonderlijke woonst van verzoekster wordt bevestigd door de gegevens in het rijksregister. Verzoekster betwist deze feiten niet. Zij betwist bijgevolg niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Waar verzoekster thans betoogt dat haar vertrek slechts een tijdelijke toestand was en zij geenszins de intentie had definitief te breken met haar echtgenoot, doet zij geen afbreuk aan de correcte feitelijke vaststellingen van verweerder op het ogenblik van de bestreden beslissing. Het bestuur dient bij het nemen van een beslissing uit te gaan van de feiten en niet van de beweerde wensen of intenties van een vreemdeling. Het feit dat één van de echtelieden door zijn verklaringen uitdrukkelijk aangeeft dat er geen echtelijke relatie is en de bijkomende vaststelling dat er geen samenwoning meer is, volstaat om te concluderen dat er geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging. Uit de aangehaalde grieven in het verzoekschrift blijkt niet dat de motieven in de bestreden beslissing worden weerlegd of ontkend. Verzoekster maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin wordt aan de correcte feitelijke vaststellingen van verweerder afbreuk gedaan door ter terechtzitting te wijzen op het feit dat zij sinds 3 augustus 2011 officieel terug samenwonen.

De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de verplichting van verzoekster een gezinscel te onderhouden met haar echtgenoot. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarover hij kennis had (samenwoningverslag van 9 maart 2011, verklaringen afgelegd door verzoeksters echtgenoot en gegevens van het rijksregister) tot de conclusie is gekomen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. De Raad stelt vast dat verzoekster aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aantoonde dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld. Een schending van de zorgvuldigheidsverplichting wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van de formele motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending van artikel 11, §2, eerste lid, r van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het motiveringsbeginsel (artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen)
DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Uit het relatieverslag dd. 9.03.2011 opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot

verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide.

TERWIJL overeenkomstig artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de bestuurshandelingen van besturen uitdrukkelijk gemotiveerd moeten worden, de juridische en feitelijke overwegingen moeten vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en afdoende gemotiveerd moeten zijn.

Dat de motiveringsverplichting in de rechtspraak van deze Raad verder verduidelijkt wordt als volgt "De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (...)

Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in onderhavig geval niet afdoende gemotiveerd is, in die zin dat de opgelegde motivering in rechte en in feite niet evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing.

Dat voor verzoekster de genomen beslissing zeer gewichtig is, aangezien zij het land dient te verlaten en haar huwelijks- en gezinsleven met haar echtgenoot niet kan verder zetten.

Dat tegenover deze gewichtige beslissing, de motivering zeer beperkt is en niet als afdoende kan worden beschouwd.

Dat slechts in enkele zinnen verwezen wordt naar de gegevens van het Rijksregister, een beweerdelijke verklaring van de echtgenoot van verzoekster.

Dat bovendien niet blijkt hoe uit de feitelijke gegevens zou blijken dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot meer zou hebben.

Dat hooguit uit de vermelde feitelijke gegevens blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot echtelijke moeilijkheden kennen, verzoekster tijdelijk de echtelijke woonst verlaten heeft.

Dat uit deze gegevens geenszins afdoende kon afgeleid worden dat verzoekster geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven met haar echtgenoot meer zou/wou hebben.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens in de motivering niet blijkt of de inschrijving in het Rijksregister en de beweerdelijke verklaring van haar echtgenoot aan de werkelijkheid beantwoorden.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet heeft geverifieerd of de officiële inschrijving in het Rijksregister en de verklaringen van haar echtgenoot aan de feitelijke werkelijkheid beantwoorden.

Dat bijvoorbeeld verzoekster hierover niet gehoord of geïnterpelleerd werd.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken bijgevolg de feitelijke gegevens niet correct heeft beoordeeld en in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat verzoekster wel degelijk een werkelijk huwelijks- of gezinsleven heeft met haar echtgenoot, minstens nooit de intentie heeft gehad een einde te stellen aan het huwelijksleven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.4 De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 42^{quater}, § 1, 4° van Vreemdelingenwet en geduid dat er geen sprake meer is van een gezinscel tussen verzoekster en haar echtgenoot. De bestreden beslissing baseert zich hiervoor op het samenwonenverslag van 9 maart 2011 en de verklaringen van haar echtgenoot. Er wordt aldus wel degelijk een concrete reden opgegeven waarom er een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht, met name dat er geen sprake meer is van samenwonen, zoals voorzien door artikel 42^{quater}, § 1, 4°, dat uitdrukkelijk als mogelijke beëindigingsgrond voorziet "er is geen gezamenlijke vestiging meer".

Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat uit de feitelijke gegevens niet blijkt dat er geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer is met haar echtgenoot en dat uit de feitelijke gegevens hoogstens tijdelijke echtelijke moeilijkheden blijken en dat zij slechts tijdelijk de echtelijke woonst heeft verlaten. Verweerder heeft vastgesteld dat, zowel met betrekking tot de feitelijke vaststellingen, met de afzonderlijke woonst als met betrekking tot de verklaringen van haar echtgenoot, telkens dezelfde informatie naar voor komt, met name dat verzoekster en haar echtgenoot niet meer samenwonen op hetzelfde adres en er geen gezinscel meer wordt onderhouden. Verzoekster betwist deze vaststellingen

ook niet. Verzoekster ontkent dus geenszins dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing geen sprake was van samenwoning of een gezinscel.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat verweerder uit de feitelijke gegevens diende na te gaan of deze aan de 'feitelijke werkelijkheid' beantwoorden, aangezien zij nooit de intentie had een einde te stellen aan het huwelijksleven. Voor een wettigheidstoetsing van de bestreden beslissing dient de Raad zich te plaatsen op het ogenblik waarop de bestreden beslissing werd genomen en rekening te houden met de gegevens waarover verweerder kennis had of kon hebben. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de gegevens waarover hij kennis had (woonstverslag, verklaringen, gegevens in rijksregister) te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Verzoekster kan verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar "intenties". Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing is gemotiveerd "met slechts enkele zinnen", dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd. Het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn, dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel voert verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"Schending van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in samenhang met het redelijkheidsbeginsel (algemene beginselen behoorlijk bestuur)

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Uit het relatieverlag dd. 9.03.2011 opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide. "

TERWIJL het redelijkheidsbeginsel oplegt dat een beslissing redelijk moet zijn;

Dit beginsel wordt verder uitgewerkt in de rechtspraak als volgt: "Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS20 september 1999, nr. 82.301)."

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat uit de vermelde feitelijke gegevens enkel blijkt dat verzoekster en haar echtgenoot minstens vanaf 9.3.2011 op een ander adres zijn ingeschreven, dat haar echtgenoot op 9.3.2011 verklaard zou hebben dat verzoekster de echtelijke woonst verlaten zou hebben, en is ingetrokken bij haar broer.

Dat uit deze gegevens bijgevolg niet blijkt dat verzoekster effectief geen werkelijk huwelijks of gezinsleven met haar echtgenoot zou hebben, minstens niet de intenties zou hebben het huwelijksleven verder te zetten.

Dat het feit dat er een tijdelijke breuk was tussen beide echtelieden, de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermag te concluderen dat er geen intentie meer was het huwelijksleven verder te zetten.

Een "feitelijke" scheiding is niet gelijk te stellen met een definitieve scheiding, laat staan een echtscheiding.

Dat partijen nooit de intentie hebben gehad definitief uit elkaar te gaan, en zeer binnenkort opnieuw het echtelijk dak zullen delen te KORTRIJK.

Dat bijgevolg de Dienst Vreemdelingenzaken in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen, door verregaande gevolgtrekkingen te maken uit de vermelde feitelijke gegevens.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.6 Uit de bespreking hierboven blijkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerder heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is.

Waar verzoekster thans betoogt dat er slechts sprake was van een tijdelijke breuk of een feitelijke scheiding, dat niet gelijk staat aan een definitieve scheiding of echtscheiding en dat zij binnenkort opnieuw het echtelijk dak zullen delen, doet zij geen afbreuk aan de kennelijke redelijkheid van de bestreden beslissing. Het is niet kennelijk onredelijk om uit de gegevens waarover verweerder kennis had, met name het samenwoningverslag, de verklaringen van haar echtgenoot en de gegevens in het rijksregister te concluderen dat er geen gezamenlijke vestiging meer was. Het feit dat zij binnenkort opnieuw het echtelijk dak zullen delen, zoals verzoekster in haar verzoekschrift beweert, doet geen afbreuk aan de conclusies onder het eerste en tweede middel dat de bestreden beslissing is genomen op grond van juiste gegevens, op kennelijk redelijke wijze of zonder overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

2.7 In het vierde middel voert verzoekster de schending aan van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

DOORDAT de dienst vreemdelingenzaken het volgende stelt: "Uit het relatieverlag dd. 9.03.2011 opgesteld door de politie van Zelzate, blijkt dat betrokkene niet aan te treffen is. Haar echtgenoot verklaart dat ze gaan scheiden en dat betrokkene bij haar broer in Moeskroen woont, maar dat hij geen adres heeft. Er is dus evenmin nog sprake van een gezinscel tussen beide."

TERWIJL artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens het volgende bepaalt: "1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoekster geen familie- en gezinsleving meer kan voeren met haar echtgenoot, minstens dat dit ernstig bemoeilijkt wordt.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet in redelijkheid kon aannemen dat verzoekster geen huwelijks of gezinsleven meer had met haar echtgenoot, minstens niet de intentie daartoe niet meer bestond.

Dat een tijdelijke breuk, niet gelijkstaat met een definitieve scheiding.

Dat bijgevolg het familie- en gezinsleven van verzoekster niet gerespecteerd word, minstens dat er sprake is van een ernstige inmenging van het openbaar gezag in de uitoefening van haar recht op een familie- en gezinsleven.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat dit des te meer geldt nu verzoekster nooit zelf is ondervraagd omtrent haar intenties en de Dienst voor Vreemdelingenzaken er zonder meer vanuit is gegaan dat er sprake is van een definitieve breuk, zonder zich verder te informeren.

De Dienst voor Vreemdelingenzaken had met respect voor artikel 8 E.V.R.M. minstens de verplichting verzoekster voorafgaandelijk te horen omtrent haar intenties, alvorens een dergelijke drastische maatregel te nemen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.8 Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. De vreemdeling dient aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Uit de bespreking onder de middelen hierboven blijkt dat de bestreden beslissing op zorgvuldige en redelijke wijze werd genomen. Verzoekster is weliswaar gehuwd, doch er is geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging of van een gezinscel. In het middel beperkt verzoekster zich tot de loutere bewering dat er slechts sprake was van een tijdelijke breuk en dat zij niet de intentie had om het huwelijks- of gezinsleven te beëindigen. Zij toont echter nergens aan dat zij thans opnieuw een gezinscel beleeft met haar echtgenoot, zelfs niet dat zij samenwonen aangezien zij stelt dat zij “*zeer binnenkort opnieuw het echtelijk dak zullen delen*”.

Verzoekster toont aldus niet aan dat zij nog effectief een gezin vormt met haar echtgenoot in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN